

Efsunlu Cazibe

Yaprak Öz

“Lolita Go Home”

JANE BIRKIN

Merhaba, sevgili okurlarım. Merhaba, yeni okurlar. Yeniler için; ben, korku romanları yazarı Selin Kaya. Kendimi neden tanıttığımı merak ediyorsunuz, değil mi? Eski okurlarım da bu girişe şaşırmış olmalı. Romanlarım kurgudur çünkü. Ancak bu sefer bizzat kendi öykümü anlatacağım. 2023 yazında başımdan geçenleri. Olduğu gibi, hiç değiştirmeden. Romanlarımdaki gibi bir serüven yaşadım zira. Bu kitabın kurgu öykülerimle tek ortak yanı ise, başlık yerine şarkı adları yazmam olacak. Eski okurlarım çok iyi bilir; romanlarımda her bölüm şarkıyla başlar, karakterler o bölümde bahsi geçen şarkıyı dinler. Kendi öykümde de öyle olacak. Bu sefer bizzat gerçek hayattaki şahsiyetlerin, en çok da benim dinlediğim şarkılar başlığa dönüşecek. Şimdi, bu satırları yazarken se Jane Birkin plağı dinliyorum. Yeni evime taşındığım ilk gün dinlediğim plağı, o gün defalarca çaldığım, içimi kıpır kıpır eden Lolita Go Home şarkısını hayranı olduğum muhteşem Jane Birkin'den yeniden dinliyorum. Her şey, Lualdi Apartmanı'na taşındığımda başladı çünkü.

19 Haziran Pazartesi sabahı adım attım yeni evime. Yazarlık serüvenim başladığından beri oturduğum Ataşehir'deki cici bici siteden çıkmak, hayatın içine karışmak istiyordum. En çok satan, büyük başarı kazanan, en korkunç romanlarımı o sitede, dokuzuncu kattaki dairemde yazmıştım ama artık sıkılıyordum. Düzgünce biçilmiş çimler, güvenli kapılar, sıkıcı güzellikte çiçek tarhları, sakın sokaklar değildi artık istediğim. Cıvıl cıvıl bir cadde, renkli ara sokaklar istiyordum. Dağınıklık, tatlı karmaşa, insan

sesleri istiyordum. Bu yüzden Yeldeğirmeni'ne taşınmaya karar verdim.

Kadıköy'de bulunan yayınevime ne zaman uğrasam, Yeldeğirmeni'ne gidip muhteşem eski kitaplar bulduğum Kitap Kokusu adlı sahafa uğrayıp hiçbir yerde ulaşamadığım kitapları alarak bir kafeye oturmak, *cafe latte* ya da *cappuccino* içerek aldığım kitaplara göz atmak, bir süredir en büyük zevkim olmuştu. Bu karmakarışık, cıvıltılı, rengârenk semte yavaş yavaş âşık oluyordum.

Her geldiğimde, semti dolduran pek çok eski apartmana gözüm takılıyor, sardunyalı, rüzgâr canlı balkonları zevkle izliyor, apartmanların kapısı açık bırakılmış olanlarından içeri başımı uzatıp çok eskiden yapılmış fayanslarla kaplı koridorları inceleyerek mest oluyor, perdeleri uçuşan pencerelerin ardından gelen müzik seslerini işitmeye çalışıyordum. O zaman anladım ki, ben bu semtte oturmak istiyorum. Ara sokakları görkemli mimari ayrıntularla süsleyen şu eski İtalyan apartmanlarından birinde...

Taşınma kararımı verir vermez başladığım araştırmamla birlikte, o eski İtalyan apartmanlarından birinde, ikinci katta muhteşem bir dairenin boş olduğunu öğrendim. Lualdi Apartmanı, 1910 yılında inşa edilmişti. Beğendiğim daireye yetmişli yıllarda onu satın alıp 1982 yılına dek içinde oturan, rahmetli olmuş Ermeni bir kadının uzak akrabası tarafından kiraya veriliyordu. Daireyle ilgili güzel olan şeyse, Ermeni kadın çoktan ölmüş olmasına rağmen, yaşarken kullandığı mobilyaların aynen korunmuş olmasıydı.

Türkiye'de yaşamaya gelen pek çok yabancıнын ve kimi zaman film yahut dizi ekiplerinin mobilyalarıyla birlikte kabul ettiği ev, şansına o günlerde boştu. Daireyi gezer gezmez o kadar beğenmiş, sevinçten öylesine deliye dönmüş-tüm ki, ev sahibi olan uzak akraba kahkahasına zor engel olmuştu, hissetmişim.

Dört numaralı daireye girilir girilmez, enlemesine, upu-

zun bir koridorda buluyordu insan kendini. Bu eski evdeki iki yeni şeyden biri olan demir kapının hemen yanında pirinç şemsiyelik ile cilalı tahtadan, oymalı, aynalı, pek süslü bir portmanto yer alıyordu. Tepedeki, kırmızı kumaşla kaplı abajurun siyah püskülleri vardı. Koridorun tamamı siyah beyaz karo fayanslarla kaplıydı. Daha içeri girer girmez dekora vurulmuştum.

Koridorun sağında mutfak ve yemek odası bulunuyordu. Evdeki ikinci yeni şey mutfak servisiydi. Dolaplar ve her türlü ayrıntı son derece moderndi. Sarı rengin hâkim olduğu mutfağın hemen yanında yer alan ince, uzun yemek odası küçüklüğüne rağmen ferahtı. Ancak bir masa ile sandalyelerin sığabileceği büyüklükteki odada, beyaz lakeden, yuvarlak yemek masası ile aynı malzemeden, oturakları kırmızı kadifeyle kaplı altı sandalye, koridordaki kırmızı lambanın aynısı, dümdüz beyaz tül perdeler ve duvara dayalı beyaz kitaplık bulunuyordu.

Hemen kitaplığa yönelip rafların arasında parmaklarımı dolaştırmaya başladım: Ev sahibinin özenle eklediğini fark ettiğim yeni yazarların romanları ile benim romanlarımın da olduğu güzel bir koleksiyonun yanı sıra, evde yaşamış kadından kaldığını tahmin ettiğim şömizye ciltli kitaplarla yetmişli yıllarda pek popüler olan E yayınlarına ait enfes kitaplar gözlerimi kamaştırmıştı. Bunlardan J. M. Simmel'in *Tanrı Sevenleri Korur* eseri ile Frederick Forsyth'in hep aradığım *Çakal* adlı kitabını hemen raftan çekip masanın üzerine bıraktım ki, taşınır taşınmaz okuyayım.

O anda taşınmaya karar verdiğimi anlayan ev sahibi, tatlı tatlı gülümseyerek beni yemek odasının hemen yanında, evin tam ortasında bulunan geniş salona götürdü. Kendimden geçmiştim. Burası tam korku romanları yazılacak bir evdi. Yüksek tavanlı dairenin salonu, iki kanatlı geniş pencereleri süsleyen beyaz dantelden perdelerin ardından içeri dolan güneşle ışıldıyordu. Koyu renk ahşaptan büfe

ile sarı kadife kaplı koltuk takımı, kristal kül tablalarıyla süslü, kenarları oymalı ahşap sehpa, yıldızlı duvar kâğıtları üzerinde harika tablolar ve duvara tüm ihtişamıyla yaslanmış siyah piyano.

Ev sahibi kadın, burada yaşamış uzak akrabası Lidya Minasyan'ın ressam olduğunu, duvarlardaki tabloların biz-zat onun tarafından yapıldığını anlatırken ben salondaki ayrıntıları incelemekle meşguldüm: İki koltuk, bir puf ve kanepelerle aynı sarı kadifeden perdeler, büfenin içinde kırmızı güller, yemyeşil yapraklarla süslü porselen yemek takımıyla oraya buraya yerleştirilmiş çok eski, mavi ve yeşil ciltli Fransızca, İngilizce kitaplar, piyanonun üzerindeki rafî süsleyen beyaz dantel elbiseli antika oyuncak bebekler ve yıldızlı şamdanlarda kırmızı mumlar ile duvarlara müt-hiş değişik ambiyans veren tuhaf gece manzaraları, uçuyormuş gibi resmedilmiş kadın silüetlerinin resimleri.

Tek kelimeyle bayılmıştım. Salonun kocaman, oval balkonunu da ayrı güzeldi. Hasır bir koltuk ile yine hasır bir şez-long ve orta sehpa buradaki tek mobilyalardı. Süslü sütun-ların desteklediği oval balkonun orasına burasına büyük toprak saksılarda dev bitkiler yerleştirilmişti. Hasır sehpa-nın üzeriniyse kırmızı sardunyalardan çoşarak taşıdığı küçük toprak saksı süslemekteydi.

Ev sahibi Karin Hanım, beni salonun hemen yanındaki banyoya götürünce ağzım açık kaldı: 1900'lü yıllarda nasıl inşa edildiyse aynen öyle bırakılmış kocaman ve uzun, eski tip küvetlerden vardı. Lavabo da eski tipti Sadece mus-luklar ve borular yenilenmişti. Bembeyaz fayanslarla kaplı muhteşem banyo, bana kırklı ellili yılların İtalyan film-lerinde gördüğüm banyoları, onların beyazlığını, durulu-ğunu hatırlatmıştı. Lavabonun üzerindeki görkemli ayna muhteşem figürlerle süslü beyaz çerçeveye kaplıydı.

Banyonun yanındaki büyük yatak odası, beyaz üzerine yeşil sarmaşıklarla süslü duvar kâğıdıyla kaplıydı ve beyaz

demirden karyolası, beyaz, sade tuvalet masası ile komodinleri olan, yeşil kadife perdeli, yeşil püsküllü abajurlu bir başka enfes odaydı. Artık bu dairenin neden dizilerde, filmlerde set olarak kullanıldığını anlamıştım. Elli yıl önce nasılsa aynı o hâlde muhafaza edilmiş, zaman kapsülüne dönmüştü ev.

Koridorun solunda, en sondaki küçük odadaysa sadece bir divan ile eski bir masa ve sandalye vardı. Burayı çalışma odası olarak kullanabilirdim. Siyah üzerine beyaz manolyalı kâğıtla kaplı duvarlarına hemen âşık olmuştum. Duvar kâğıdının romantikliğine rağmen, odaya yaydığı o koyu renkli enerjide ürpertici bir hava vardı. Bu odada son derece korkunç romanlar yazacaktım, hissedebiliyordum. O sırada başıma geleceklerden haberim yoktu elbette...

İki oda da salondakine benzer ama daha küçük oval balkonlara açılıyordu. Çalışma odasındakine çıkıp aşağıya, Yeldeğirmeni'nin güneş ışığıyla yıkanmış, cıvıl cıvıl ana-caddesine baktım neşeyle. Lualdi Apartmanı'nın girişinde bulunan vintage eşya mağazasına müşteriler girip çıkıyordu. Karşı kaldırıma yayılan sandalye ve masalarıyla bir kafe, kitap okuyan, sohbet eden, kahve içip dondurma yiyen insanlarla doluydu. Arkamdan balkona giren Karin Hanım'a gülümseyerek döndüm ve "Evi tutuyorum" dedim.